

Saarna 25.8.2019 – 11. sunnuntai helluntaista

Etsikkoaika. Kuulin sanan ensimmäistä kertaa omalla rippileirilläni ja silloin koinkin vahvasti, että Jumala kutsuu minua luokseen. Kotiseurakunnan jäätyä taakse en kuitenkaan ole sanaan juuri törmännyt, itse asiassa nyt taas ensimmäistä kertaa pitkään aikaan. Yleiskielessä etsikkoajalla tarkoitetaan jonkin asian toteuttamiseen liittyvää erittäin otollista tai jopa ainoaa mahdollista aikaa. Hengellisessä merkityksessä taas kyse on ajasta, jolloin yksilö tai yhteisö tuntee Jumalan kutsun erityisellä tavalla. Alkutekstissä käytetty ilmaus voitaisiin kääntää myös tarkastusajaksi tai kohtaamisen ajaksi. Ilmaus etsikkoaika on siis vahvasti eskatologinen: sen lisäksi, että se viittaa Jumalan kutsuun ja kohtaamiseen, se viittaa myös tilintekoon ja tarkastukseen.

Ensimmäisessä lukukappaleessa kuulumme, kuinka Jumala on kuin saventalaja: Hän saa tehdä ruukuista millaisia haluaa ja jos Hän ei niistä pidä, Hän voi muotoilla ne uudestaan. Kirjeessä roomalaisille Paavali viittaa Jeremian puheisiin saviastioista: *Sanooko saviastia muovaajalleen: »Miksi teit minusta tällaisen? Kyllä kai saventalajalla on oikeus tehdä samasta savesta toinen astia arvokasta ja toinen arkista käyttöä varten?*

Jumala on tarkoittanut eri ihmisille erilaisia tehtäviä ja sen takia muovaillut heistä vähän eri tyyliä astioita. Toiset astiat voivat olla todella suuria, jotta niihin mahtuisi paljon tietoa, taitoa tai voimaa. Toiset taas voivat olla ihan pienen pieniä, jotta ne säilöisivät jotain erityisen arvokasta, vaikkapa kallista lääkettä. Toiset on tarkoitettu juhlapöytään ja toiset jokapäiväiseen käyttöön. Jumala on nähnyt kokonaiskuvan meitä saviastioita muovatessaan, vaikka me emme sitä näe.

Jos olen vaikkapa arkinen astia, saatan katsoa kateellisena noita kauniita ja juhlevia astioita ja toivoa olevani samanlainen. Silloin kuitenkin unohdan sen, kuinka tärkeitä arkikäytössä olevat astiat ovatkaan. Niitä tarvitaan joka päivä ja myös niillä on tärkeä tehtävä. Tai saatamme harmitella sitä, kuinka olemme isoja, raskaita ja vaikeasti liikuteltavia astioita ja katsella kaihoisesti pieniä käteviä kantoastioita miettien, miksi minä en ole tuollainen? Kuitenkin isoilla astioilla on tärkeä tehtävä esimerkiksi veden ja viljan säilömisessä ja tulevaisuuden turvaamisessa, mihin pienet kantoastiat taas eivät pysty.

Saatamme vaatia Jumalaa tekemään meistä enemmän sellaisia, kuin me haluamme olla ja katkeroitua, kun emme saakaan haluamaamme. Sen sijaan, että miettisimme, mitä kaikkea emme

ole, meidän tulisi kääntää katseemme siihen, millaiseen tehtävään Jumala on meidät tarkoittanut. Aivan kuten astia on riippuvainen muovaajastaan, me olemme riippuvaisia Jumalasta. Jumala saa muovailta meistä millaisia haluaa, olemme kaikki Hänen saviastioitaan.

Itselleni Raamatun puheet saviruukuista ja savenvalajista ovat aina olleet erityisen puhuttelevia, jopa lohduttavia. En läheskään aina ole tyytyväinen siihen, millainen astia olen. Monesti elämässäni olisin halunnut valita erilaisia polkuja ja erilaisia säilöttäviä asioita astiaani, mutta Jumala on päättänyt toisin. Miksi? Joskus olen saanut kysymykseen vastauksen, joskus en. Lohdullista on kuitenkin ollut se, että olen vain saviastia muovaajani kädessä. Jumalalla on suunnitelma, jonka osanen minä olen. Minun tehtäväni on vain hyväksyä paikkani ja käyttää saamiani lahjoja Jumalan työn tekemiseen.

Mitä oikeastaan tarkoittaa, että Jumala kutsuu meitä? Tunteeko sen tai tietääkö sen jotenkin? Luulen, että tietää. Meitä erilaisia ihmisiä Jumala voi kutsua monin eri tavoin eikä kaikkien kutsun tarvitse olla samanlainen. Aivan kuten Jumala on muovannut meidät erilaisiksi astioiksi, Hän kutsuu meitä eri tavalla ja erilaisiin tehtäviin. Monesti Jumalan kutsu asettaa meidät tavalla tai toisella vaikeaan tilanteeseen ja ratkaisun eteen: Kuuntelenko Jumalaa vai kuuntelenko itseäni? Liian helposti saatamme luottaa siihen, että nämä ovat sama asia. Se, mitä minä tahdon, on myös sitä, mitä Jumala tahtoo. Joskus näin voi toki ollakin, mutta emme saisi olla liian nopeita luottamaan omaan voimaamme ja arvostelukykyymme.

Monesti Jumala laittaa meidät myös selkää seinää vasten, kohtaamaan oman epätäydellisyytemme ja nöyrytyksen Hänen tahtonsa. Raamatussa on paljon esimerkkejä Jumalan kutsumista ihmisistä, joita kutsu velvoitti epämiellyttäviin ja vaikeisiin tehtäviin. Joskus voi myös olla vaikeaa tietää, mitä Jumala tahtoo. Saattaa tuntua siltä, että vaikka kuinka rukoilen, anon ja pyydän, niin pysyn eksesissä. En tiedä, mihin suuntaan elämässä lähteä tai mitä tehdä, eikä Jumala vastaa. Silloin vika ei ole meissä: Ei, en rukoillut väärin tai liian vähän. Jumala on suurempi kuin me, Hänen tiensä ovat tutkimattomat. Joskus Hän antaa meidän odottaa epätietoisuudessa pitkiäkin aikoja, joihinkin asioihin taas emme välttämättä saa ollenkaan vastausta. Jumalan vastaamattomuus voi aiheuttaa suurta hämmennystä tai satuttaa meitä syvästikin. Silloin ihmisen osa on kuitenkin turvautua Jumalaan ja luottaa siihen, että vaikken minä ymmärrä, niin Jumala kyllä ymmärtää. Jumala on tahtonut muovata juuri minut ja antanut minulle tehtävän ja tarkoituksen.